

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 02.08.1995, sp. zn. Cdon 23/95, ECLI:CZ:NS:1995:CDON.23.1995.1

Číslo: 1/1996

Právní věta: Pro rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů platí ustanovení § 250j odst. 4 o.s.ř., podle něhož proti rozhodnutí soudu, jenž rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, není přípustný opravný prostředek podle občanského soudního řádu. Není proto také přípustné dovolání proti takovému soudnímu rozhodnutí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 02.08.1995

Spisová značka: Cdon 23/95

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Opravné prostředky v civilním řízení, Opravné prostředky v civilním řízení mimořádné, Orgány správní, Právo civilní procesní, Právo správní, Přezkum rozhodnutí, Přezkum rozhodnutí jiných orgánů soudem, Rozhodnutí správní

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze rozhodl v právní věci žaloby žalobce Ing. J. Č. proti rozhodnutí správních orgánů, uvedených v úvodní části tohoto usnesení, a to tak, že svým usnesením ze 16. 3. 1995, č. j. 7 A 36/95-17, řízení o žalobě zastavil a ohledně nákladů řízení vyslovil, že žádný z účastníků řízení o této žalobě nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 21. 4. 1995 podání, označené jako dovolání; na tomto svém podání setrval i svými dalšími podáními z 29. 6. 1995 a z 26. 7. 1995, i když mu bylo přípisem z 15. 6. 1995, [Cdon 23/95](#), vysvětleno, za jakých zákonných předpokladů je možné v občanském soudním řízení podat dovolání.

Nejvyšší soud České republiky svým usnesením řízení o dovolání zastavil.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 236 odst. 1 občanského soudního řádu (viz jeho znění se změnami a doplňky vyhlášené pod č. 240/1993 Sbírky zákonů) lze napadnout dovoláním pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

V této právní věci nerozhodoval Vrchní soud v Praze jako odvolací soud, nýbrž jako soud věcně příslušný k přezkoumání rozhodnutí ústředního orgánu České republiky (a to Ministerstva financí ČR) ve smyslu ustanovení § 246 odst. 2 již citovaného občanského soudního řádu. Pro toto rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů platí ustanovení § 250j občanského soudního řádu, podle něhož proti rozhodnutí soudu, jež rozhodl o žalobě proti rozhodnutím správních orgánů, není přípustný opravný prostředek podle občanského soudního řádu.

Pro rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů není zakotveno to, co občanský soudní řád stanovil v ustanovení § 250s pro rozhodování o opravných prostředcích ve věcech důchodového zabezpečení, v nichž lze proti rozhodnutí krajského soudu, jež rozhodl o opravném prostředku proti rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení, podat odvolání, o němž rozhodne vrchní soud; citovaný zákon dále ještě stanoví, že je tu přípustné i dovolání.

V daném případě však žalobce uplatnil u Nejvyššího soudu ČR podání, které označil jako dovoláním jež směřovalo proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, přičemž ovšem šlo o rozhodnutí, proti němuž podle ustanovení § 250j odst. 4 není vůbec přípustný opravný prostředek podle občanského soudního řádu, tedy ani dovolání.

Protože podle ustanovení § 103 o. s. ř. soud přihlíží kdykoli za řízení k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž lze jednat ve věci, nebylo možné, aby Nejvyšší soud přistoupil k projednávání dovolání podaného žalobcem proti rozhodnutí, u něhož občanský soudní řád (v § 250j odst. 4) výslovně nepřipouští podání jakéhokoli opravného prostředku.

Pro tento nedostatek podmínek řízení, který nebylo možné odstranit, nezbylo Nejvyššímu soudu než řízení zastavit (o podání žalobce označeném jako dovolání), a to podle ustanovení § 246c a § 104 odst. 1 občanského soudního řádu.

Pokud žalobce žádal, aby mu pro dovolací řízení byl ustanoven zástupce z řad advokátů, potom bylo třeba mít na zřeteli, že tu nešlo o dovolací řízení, v němž by bylo posuzováno dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu, takže tu nebylo nutné postupovat podle ustanovení § 241 odst. 1, poslední věta, o. s. ř.

Pokud žalobce ve svém podání, označeném jako dovolání, vyslovoval své přesvědčení, že v jeho daňové záležitosti bylo zejména finančními orgány rozhodováno v rozporu s ustanoveními Listiny základních práv a svobod (uvozené ústavním zákonem č. 23/1991 Sb.), lze poukázat na to, že zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, přiznává fyzické osobě oprávnění podat podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) citovaného zákona ústavní stížnost, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, bylo opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci porušeno její základní právo nebo svoboda zaručená ústavním zákonem. Zákon č. 182/1993 Sb. také upravuje, jak účastníci řízení vystupují v řízení před Ústavním soudem.

Řízení o podání, které žalobce podal u Nejvyššího soudu a které označil jako dovolání, bylo však nutno z důvodů shora uvedených zastavit.